

[Grethe Philip]

efter at have gjort os disse overvejelser imod fremskridtspartiets forslag; vi mener, at det vil virke socialt forkert, og det har også påvirket vores indstilling, når vi nu hører fra socialministeren, at nettoudgiften er helt oppe på ca. 1 mia kr.

I øvrigt synes jeg, at fremskridtsparti selv kunne have lavet nogle beregninger – jeg tvivler ikke på, at de var kommet til et andet resultat end socialministeren – hvor man fik en virkelig opstilling over, hvad der spares, og hvad der kommer af ekstraudgifter. Det havde nu været en ganske god ting og i det hele taget noget, vi bør lægge os på sinde ved forslag i folketinget.

Hvad angår det andet forslag, lovforslag nr. L 59, er det jo rigtigt, som også mere end antydet af hr. Henrik Toft fra venstre, at det radikale venstre er i en noget pikant situation. Det er rigtigt, at vi i en tidligere samling, hvor det samme forslag blev fremsat, men af partier uden det radikale venstre, måtte gå imod forslaget, fordi vi havde truffet aftaler med regeringen, som hindrede os i det.

Men jeg må også gøre hr. Henrik Toft opmærksom på, at det radikale venstre i den betænkning, der blev afgivet, sagde, at vi principielt var enige i, at når man nedsatte den periode, som arbejdsgiverne skulle bære for deres ansatte, måtte det også være rimeligt, at man gennemførte en tilsvarende nedsættelse for arbejdsgiverens egenperiode, og at vi ønskede at se på det senere og altså principielt var enige i holdningen.

Nu er vi frigjort fra samarbejdet med socialdemokratiet, vi er altså ikke bundet af tidligere aftaler, og vi kan så følge den linje op, vi lagde i betænkningen.

Men hvad sker der med venstre? Ja, jeg synes nok, venstre havde haft andre chancer end vi, for venstre har jo arbejdet med disse ting i lang tid, og jeg tør nok sige, at venstres tidligere ordfører i sagen, hr. Holm, er gået meget stærkt til angreb på dem, der ikke kunne være med i første omgang – jeg beder hr. Henrik Toft læse sin kollega hr. Holms udtalelser.

Venstre er jo i den situation, at da de gik ind i regeringssamarbejdet, kunne de have sagt: dette er en hjertesag for os; vi forlanger, at der bliver sat midler af til dette formål på finansloven. Det har jeg ikke hørt eller set noget om, ellers havde hr. Henrik Toft vel også kunnet tilslutte sig forslaget nu.

Jeg synes, hr. Henrik Toft bør gøre sig klart, at vel havde det radikale venstre i sin tid en chance for at tilslutte sig og derved få forslaget gennemført, men hr. Henrik Tofts eget parti, venstre, har haft en endnu langt større chance for reelt at komme igennem ved at stille betingelser på rette tidspunkt, da man indgik i samarbejde med socialdemokratiet. Men den chance ønskede man ikke at benytte sig af.

Inge Krogh (KrF):

Angående lovforslag nr. L 55 kan kristeligt folkeparti ikke være med til, at antallet af karensdage skal være to; hvis der skulle være tale om karensdage, ville vi foreslå én dag, og så skulle det også gælde tjenestemænd; der måtte være lige ret for de to måder at være ansat på.

Derimod er vi enige i, at arbejdsgiverperioden kun bør være én uge; det har vi tidligere fremsat forslag om, og vi vil derfor støtte den del af forslaget.

Angående lovforslag nr. L 59 er kristeligt folkeparti medforslagsstiller og har tidligere været medforslagsstiller til det. Vi mener ganske det samme, som vi mente i første omgang, nemlig at den 5 ugers egenperiode, som de selvstændige har, bør nedsættes. Det kan være en katastrofe, når selvstændige bliver syge, specielt de mindre selvstændige, hvor måske hele virksomheden afhænger af den enkelte person. Mange af de mindre selvstændige har en indtægt, som ligger betydeligt under de ansattes. Det vil hjælpe noget på situationen, hvis egenperioden bliver nedsat fra 5 uger til 3 uger, og vi vil fortsat anbefale, at man stemmer for det.

Alice Hedegaard (DR):

Jeg vil starte med lovforslag nr. L 55 for at tage det værste først.

Den største oplevelse ved at læse fremskridtspartiets lovforslag er at nyde det danske sprogs gløser i så rigt et mål, f. eks. dette, at man så slående, som også påtalt af CDs ordfører, sammenligner en arbejdsgivers pligt til at lønne sine medarbejdere under sygdom med – jeg citerer: »En ordning, hvorved de langnæsedede morgenkunder skulle betale bageren for de rundstykker, de ikke fik, fordi bageriovnene var brudt sammen om natten.«